Р Е Ш Е Н И Е
№ 43713

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 51 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8789** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А.-А. М. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № 26-4332-002955/15.06.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ на СДВР, с която на жалбоподателя е временно отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради извършено нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна на всички основания, посочени в чл.146 от АПК. Конкретно се сочи, че на жалбоподателя не е била връчена заповедта, с която издателят на оспорения акт е оправомощен, че не е бил уведомен за прекратяването на регистрацията, не е ясно кога е получено уведомлението от Гаранционния фонд, съответно кога прекратяването е отразено в АИС-КАТ. Моли за отмяна на оспорената заповед и за присъждане на сторените по делото разноски.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, както и да се присъдят сторените поделото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ на СДВР се представлява по делото от юрисконсулт П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

установи следното:
Със Заповед № 26-4332-002955/15.06.2026 г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор в СДВР – отдел „Пътна полиция“, е наложена на А.-А. М. Х. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че А.-А. М. Х. управлявал на 14.06.2026г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]собствения си лек автомобил Ф. Г. с рег. СВ 1132 ОВ, след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 04.06.2026г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на А.-А. М. Х. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4824469 от 14.06.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1 от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
На 23.06.2026г. за лек автомобил Ф. Г. с рег. СВ 1132 ОВ е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 22.06.2027г. включително.
Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2024г., също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от надлежно оправомощен орган.
Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.
Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.
Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е безспорно, предвид съставеният АУАН № 4824469 от 14.06.2026г. за нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на доказателства за знание на жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, съответно, доказателства, че същият е бил уведомен за това обстоятелство. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрация, както и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за прекратяването на регистрацията.
Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:
Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се

прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, какъвто е настоящият случай. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП именно поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подт. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административноноказващия орган. От тази гледна точка хипотезата на чл.171, т.1, б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представения списък.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 26-4332-002955/15.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ на СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП.
ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на А.-А. М. Х., ЕГН [ЕГН], разноски по делото общо в размер на 505.11 евро.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: